
Deník uštvané matky

Pátek 1. ledna
Nový rok

Po PŘÍŠERNÉ hádce s Nickem jsem skončila u našich.

ZUŘÍM!

Požádala jsem ho, aby pohlídal Daisy, protože musím skočit do supermarketu. (Kdykoliv malou vezmu s sebou, nechávám se zlákat nabídkami typu „kupte dva a zaplatte jeden“ a nazdařbůh nabagruju spoustu zbytečností, jako jsou například linecká kolečka plněná džemem.)

Po návratu domů jsem Nicka přistihla, jak paří na počítači hry a vedle sebe má naskládáno DESET prázdných plechovek od piva.

DESET PLECHOVEK! Za DVĚ hodiny!

Vytočilo mě to.

„Hodně snesu,“ zadrmolil ztěžklým jazykem. „Kdybych byl vožralej, tak bych tenhle level v životě nedal.“ Požadovala jsem, aby přešel po rovné čáře, a on sebou sekl.

Zrovna když jsem na Nicka ječela, vpustila se do bytu jeho máma.

Podívala se, jak se její synáček válí po podlaze, a zašveholila: „Sedni si pořádně, miláčku.“ Nato se zeptala, proč dělám takový kravál.

Odpověděla jsem, že se Nick ztráskal, když měl hlídat Daisy.

„Aha,“ povzdechla si Helen. „Takže za všechno může *Nick*. Uvědom si, Juliette, že celý den *dřel* jako mezek. Není divu, že se po práci *potřebuje* odreagovat.“

Dřel jako mezek! Jediné, co můj přítel za celý den udělal, bylo, že si přečetl dvoustránkový scénář internetové reklamy na poker.

„Až budu potřebovat recept na spokojené manželství od rozvedené ženské, dám ti vědět,“ oznámila jsem Helen.

Potom jsem ještě chvíli vřískala na Nicka, sbalila jsem si tašku a prohlásila, že odcházím s Daisy k rodičům.

Chtěla jsem odejít středem, jak mají silné důstojné ženy ve zvyku, jenže pak jsem se musela vrátit pro Daisynu oblíbenou růžovou deku, medvídka, stínítko s přísavkami, čisté plenky a nakonec pro svítícího uspávacího medvídka.

Sobota 2. ledna

Právě volal Nick a prosil za odpuštění.

„Potřebuju tě, Julčo, potřebuju svoji holčičku. Jsem bez tebe úplně ztracený.“

Ale já ho nehodlám litovat. Musí se sebrat. Už mám dost těch jeho kocovin. Ztřískat se, když hlídá dítě...

Ráno jsem se u našich zvažila na staré váze ze sedmdesátek, protože tyhle kousky bývají laskavější než moderní digitály.

Mám o DVANÁCT KILO víc než před těhotenstvím.

A to na váze stojím nahá a *po* návštěvě toalety.

Néééé!

Neděle 3. ledna

Potíž je, že od současné matky se očekává:

- Že bude štíhlá (štíhlejší), upravená a moderně oblečená. Přes rameno jí bude viset hezká značková taška na dětské propriety, potíštěná roztomilými lesními zvířátky.
- Bude mít dokonale zařízený byt (pomůže IKEA), zaměřený na dětsky přívětivé detaily, jako je magnetická tabule na čarání, připevňená na ledniče, a robotické hračky, které momentálně nejvíc frčí.
- Stane se přírodní bioženou, která za žádných okolností nepoužívá plastové nádoby plné chemikálií, nakupuje výhradně na farmářských trzích, kojí, rodí bez tisících prostředků proti bolesti a tak dál. ALE současně...

- Pomocí superčisticího chemického spreje udržuje vzorně naleštěnou domácnost včetně podlah a desetkrát denně si myje ruce.

Tohle všechno zvládne, a navíc se jí daří vyjít z domu bez záhadných bílých fleků po celém těle.

Jak to ty ženské dělají?

Nick mi celý den volal a posílal esemesky. Sliboval, že už se nikdy nenapije. Prosil, ať mu pošlu fotky Daisy.

Vypadá to na nový začátek.

Pondělí 4. ledna

Dneska mě navštívila Laura a navrhla, že spolu začneme trénovat na maraton.

A já jako blbec souhlasila.

Běžet vedle mojí krásné, sportovně založené starší sestry... není nejlepší nápad. Zejména s tím mým obrovským, tlustým posttěhotenským zadkem.

Vypadá to, jako když neohrabaná kráva funí za dlouhonohým dostihovým koněm s lesknoucí se hřívou.

Skončilo to tím, že jsme klusaly lesem kolem železniční trati. Byla taková tma, že se mi Laura dočista ztratila.

Zrovna když jsem proklínala „hnusnej jogging“, uviděla jsem stín, který vypadal jako psí hovínko.

Dostala jsem smyk a skončila jsem v ledové louži.

Vtom si na mě někdo posvítíl mobilem. A přísně se zeptal: „Co tu děláš? Sama?“

Byl to Alex Dalton v apartním černém běžeckém oblečku.

„Nejsem tu sama,“ bránila jsem se. „Jsem tu s Laurou.“

„Kde je?“ Alex mi pomohl vstát.

Odpověděla jsem, že mi utekla.

Prohlásil, že mě k ní doprovodí. „Je tu tma jako v pytli a ty jsi tu sama. Podej mi ruku.“

Skončila jsem zavěšená do jeho zjizvené paže. Kdysi se ošklivě popálil.

„Nebolí to, že ne?“ vyzvídala jsem plaše.

„Ne. Bolet to přestalo před mnoha lety.“

Zeptala jsem se, jestli ho běhání baví. Odpověděl, že ano, a dodal: „Málokdy si mě nikdo nevšimá, což se mi při joggingu kupodivu daří. Když běhám, nikoho nezajímám. Je ze mě úplně obyčejný člověk.“

„Když chceš splynout s davem, tak proč jezdíš tím stříbrným rolls roycem?“

„Abych projevilsvoji osobnost.“

„Nemyslím, že by si tě někdo s někým spletl,“ smála jsem se.

„Někteří lidé ano,“ oponoval Alex. „Pletou si mě s otcem.“

„Ale dneska tu fáro nemáš?“

Věnoval mi pokřivený úsměv. „Ne, dneska ne. Nikdy jsem tě běhat neviděl.“

Přiznala jsem, že jsem natolik pitomá, abych se zapsala na Zimní maraton.

Přesněji řečeno, moje kamarádka Sadie mě k tomu dotlačila, když jsem byla těhotná a cpala jsem se dortem.

„Začala jsi s tréninkem brzy,“ poznamenal Alex. „Maraton se běží až za jedenáct měsíců.“

Oповěděla jsem, že potřebuju doladit fyzičku, a to všemi dostupnými způsoby.

Alex se jen tak mimochodem zmínil, že i on letos poběží Zimní maraton, jako by to byla ta nejběžnější věc na světě, a ne krutá fyzická výzva.

Svěřila jsem se mu s předtuchou, že závod nedokončím.

„Tohle je špatný přístup, Juliette,“ zpražil mě. „Jak můžeš počítat s nezdařením, když jsi ani nevyběhla?“

Odpověděla jsem, že jsem především realista a nevsadil by si na mě ani vlastní přítel.

„Prokristapána! Hlavně neposlouchej perly moudrosti Nicka Spencera!“ zvolal Alex. „Maraton zvládne každý, samozřejmě za předpokladu, že bude trénovat. Je to víc o psychice než o fyzičce.“

Řekla jsem mu, že Nicka málokdy poslouchám, ale při vzácných příležitostech může mít otec mojí dcery pravdu.

„Nesmysl,“ odbyl mě Alex. „Dovol mi tě trénovat a dokážeme mu, že se plete.“

Odpověděla jsem, že nemá význam ztrácet se mnou čas. Budu mít ztracené štěstí, když se doplácám k Tower Bridge.

Zahlédla jsem před sebou Lauru a Alex poznamenal: „Doufám, že se o víkend uvidíme na plese.“

Dočista mě tím zaskočil, protože tradiční ples Daltonových se měl konat na Nový rok. Myslela jsem, že ho zrušili. Alex mi vysvětlil, že ho letos uspořádali později, protože jeho matka Catrina Daltonová je pořád v Itálii, kde pátrá po speciálním druhu mramoru.

My sestry Duffyovy jsme si tenhle bál nenechaly nikdy ujít. Účastníme se ho od chvíle, kdy se z nás staly slečny. Slíbila jsem, že přijdeme zas – za předpokladu, že se máma postará o Daisy.

„Tak nashle v sobotu!“ rozloučil se Alex a zmizel v lese. Vysoký, atletický, urostlý.

„To byl Alex Dalton?“ vyzvíдалa Laura, když jsem k ní dopajdala. „Zmínil se o Zachovi?“

Óóó! Tady se něco děje. Vždycky jsem chovala podezření, že Zach Dalton má pro Lauru slabost.

Úterý 5. ledna

Rozhodla jsem se dát Nickovi další šanci.

Ráno jsem nasedla do vlaku a on na mě čekal na nádraží. Jako za starých časů. Dlouho jsme se objímali a on se mi svěřil, jak mizerně se cítil.

„Ale to mě neomlouvá,“ kál se. „Pokusím se polepšit. POLEPŠÍM SE!“

A pak mě požádal o ruku.

Prolévala jsem slzy štěstí, které chutnaly tak nějak podrážděně. Jsme spolu tolik let a on se KONEČNĚ vymáčkne po velké hádce, když mám po dítěti o dvanáct kilo víc a břicho vytahané jako kus hadru.

Středa 6. ledna

Zpátky v Londýně.

Je příjemné moci si koupit čerstvý croissant dvacet čtyři hodin denně. Není příjemné vidět Helen.

Byt je malý. Jsem v něm já, Nick a Daisy plus všechny miminkovské propriety, ve kterých se pomalu topíme. Když vidím Helen, jak sedí u barového pultíku a našpulenými rty usrkává kávu, skoro nemůžu dýchat.